

N:o 16.

Af herr **Ljungberg**, om tillägg till kongl. förklaringen den 9 juni 1893 angående förbud mot cigarrbods öppnande till salu å sabbatstid.

Det är betänkligt nog, om en lag är ofullständig och behäftad med brister, som betaga densamma behörig verkan; men ännu mera är att beklaga, om en lag icke blott förfelar sitt ändamål, utan äfven förnärmar berättigade intressen.

Af förra slaget var kongl. förordningen den 10 juli 1891, hvarigenom det blef länsstyrelse medgifvet att för viss tid af dygnet — dock ej utöfver tiden från kl. 8 e. m. till kl. 8 f. m. — förbjuda barn att å allmänna platser utbjuda eller utdela tryckalster, kramvaror eller annat.

Man hade dervid glömt faran af att låta barn drifva sådan handel å *helgdagar*; och då genom en annan förgätenhet i 1893 års kongl. förklaring cigarrhandeln medelst gossar började om söndagarne uppblomstra, nödgades Riksdagen i skrifvelse den 24 april 1896 anhålla, att Kongl. Maj:t måtte utfärda sådant tillägg till nämnda förordning af år 1891, att förbudet mot försäljningen medelst barn under nattetid måtte kunna utsträckas under sön- och helgdagar till hela dygnet; hvarom också en kongl. förordning den 4 sistlidne december blifvit utfärdad, jemte det att berörda kongl. förordning af 1891 måtte upphävas.

Af andra slaget är den ofvannämnda kongl. förklaringen den 9 juni 1893, hvarigenom den tolkning gafs åt det i 7 kap. 3 § strafflagen förekommande ordet »kramlåda», att »dermed afses jemväl bod (!), der tobak eller hvad deraf är förfärdigadt hålles till salu.» Om vid detta tillfälle hade vid ordet *bod* tillagts orden »eller annat försäljningsställe», så hade det

med förbudet mot söndagsförsäljningen af cigarrer med mera dylikt afsedda ändamål kunnat uppnås och bodegarnes intressen ej förnärmats. Nu åter begagnade sig kaféer och förlustelställen af denna lucka i författningen och af cigarrbodarnes stängning till att sön- och helgdagar göra sig en större skörd; och en liflig handel med denna vara öppnades på torg och gator, på sön- och helgdagar, af både äldre och yngre personer, äfven nära vid kyrkorna under gudstjensten. Det kan icke för någon, som vill se lagstiftningens andemening respekterad, vara annat än smärtsamt och obehagligt att se ett så uppenbart gyckel bedrifvas med det välmenta, men illa affattade stadgandet i 1893 års kongl. förklaring; och då man lär kunna om söndagarne, på sommaren, blott på sträckan emellan Djurgårdsbron och Bellmansro räkna mer än 30 portativa cigarrbutiker, kan det icke förundra, att dessa försäljare sjelfva finna den nya lagen löjlig — hvilket icke bör kunna sägas om någon lag — samt att de skattebetalande cigarrhandlarne i denna efterlåtenhet se en orättvisa.

Det skulle kunna ifrågasättas, huruvida icke, till förebyggande af den oegentlighet att numera, i stället för *barn, äldre personer* öppet om sön- och helgdagar idka en köpenskap, som är vid bötesansvar, när försäljningen sker i bod, förbjuden skattdragande handlande, den nya förordningen af den 4 december 1896 borde i denna syftning ändras; men då densamma måhända är dertill allt för ny, hemställer jag,

att allenast i kongl. förklaringen af den 7 juni 1893 det tillägg måtte göras,

att den försäljning af tobak och annat mera å sabbatstid, som nu är förbjuden i kramlåda eller annan *bod*, icke heller må under sådan tid ega rum å vägar, gator, torg eller andra försäljningsställen.

Stockholm den 11 januari 1897.

C. E. Ljungberg.